

Sygn. akt VII Ua 2/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 maja 2021 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący SSO Renata Gąsior (spr.)

Sędziowie SO Agnieszka Stachurska

SO Dorota Michalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 31 maja 2021 r. w Warszawie

sprawy S. H.

z udziałem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o zasiłek chorobowy

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla (...)Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 listopada 2020 roku sygn. akt VI U 67/20

1. prostuje w wyroku Sądu Rejonowego dla (...)Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 listopada 2020 roku sygn. akt VI U 67/20 oczywistą omyłkę pisarską w ten sposób, że jako płatnika składek wskazuje (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w miejsce (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.,

2. oddala apelację.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Renata Gąsior SSO Dorota Michalska

UZASADNIENIE

W dniu 24 listopada 2020r. Sąd Rejonowy dla (...) Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał wyrok w sprawie z odwołania S. H. od dwóch decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. z 5 listopada 2019 r. znak:(...) i (...) - (...)01 – sygn. akt VI U 67/20, w którym:

1. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z 5 listopada 2019r. znak: (...)

w ten sposób, że postanowił przyznać odwołującemu S. H. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 11 grudnia 2018 r. do 31 marca 2019 r.;

2. w pozostałym zakresie oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z 5 listopada 2019 r. znak: (...)

3. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)

w W. z 5 listopada 2019 r. znak: (...)

w ten sposób, że postanowił przyznać odwołującemu S. H. prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 1 kwietnia 2019 r. do 22 maja 2019 r.

Na podstawie skarżonych decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił S. H. prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okresy od 22 listopada 2018 r. do 31 marca 2019 r. i od 1 kwietnia 2019 r. do 22 maja 2019 r. Organ rentowy wskazał, że S. H. 22 listopada 2018 r. uległ wypadkowi, którego Zakład nie uznał za wypadek przy pracy, jako zdarzenie spowodowane przyczyną zewnętrzną. Wskazano, że decyzją z 2 sierpnia 2019 r. znak: (...)odmówiono odwołującemu prawa do jednorazowego odszkodowania, wobec czego odwołujący nie jest uprawniony do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że 22 listopada 2018 r. S. H. pracował w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na nocnej zmianie jako inspektor w sali wysokich limitów. Po godzinie 21:00 stał przy stołach gry, wykonując swoje obowiązki służbowe, gdy został poproszony przez jednego z klientów kasyna o możliwość wypłaty środków z kasy, która wówczas była bez obsługi. Odwołujący ruszył od stołu pośpiesznym krokiem i skręcając w stronę kas uległ nagłemu wypadkowi, skutkującemu urazem, który rozpoznano jako uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej kolana prawego oraz powierzchowny uraz podudzia. Do wypadku doszło z przyczyn, które można przypisać zachowaniu odwołującego, który w pośpiechu źle stanął i przeniósł przy tym cały ciężar ciała na jedną nogę. Ustalając stan faktyczny Sąd Rejonowy oparł się na dokumentacji medycznej, protokołu powypadkowego, a także zeznań odwołującego i świadka M. G., które uznał za wiarygodne wobec tego, że były logiczne i spójne ze sobą. Powyższe ustalenia nie zostały skutecznie podważone przez żadną ze stron.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał odwołanie za uzasadnione. Sąd Rejonowy powołał się na art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, omawiając definicję wypadku przy pracy i stwierdzając, że organ rentowy dokonał błędnych ustaleń stanu faktycznego, ustalając że przyczyna wypadku nie była zewnętrzna, tj. poprzez stwierdzenie, że ból w kolanie odwołującego pojawił się samoistnie, a nie w wyniku pośpiesznego i nieuwważnego stanięcia na nodze, która uległa urazowi. Sąd Rejonowy zauważył, że powyższe ustalenie wynika z uzasadnienia uprzednio wydanej decyzji dotyczącej odmowy przyznania odwołującemu jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy, które było jedynym uzasadnieniem wydanych 5 listopada 2019r. decyzji. Sąd Rejonowy stwierdził ponadto, że organ dokonał błędnej wykładni przepisów ww. ustawy, tj. art. 3 ust. 1 pkt 1 w zakresie, w jakim uznał, że zaskoczenie nagłym zdarzeniem nagłym zdarzeniem, brak uwagi i koncentracji oraz pośpiech podczas przemieszczania się nie stanowią „przyczyny zewnętrznej” w systemie prawnym. Odwołujący słusznie przywołał w tym zakresie Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 7 stycznia 2009r. w sprawie statystycznej karty wypadku przy pracy, w którym uznaje się zachowanie własne pracownika jako zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy, tym bardziej, że utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest pogląd, że przyczyną zewnętrzną może być nawet praca i czynność samego poszkodowanego (Uchwała SN 7 sędziów z 11.02.1963r. III PO 15/62, Wyroki SN z 28.01.1998 II UKN 483/97, z 24.04.2018r. III PK 45/17). W ocenie Sądu Rejonowego przywołane w protokole powypadkowym przyczyny wypadku – zaskoczenie nagłym zdarzeniem, brak uwagi i koncentracji podczas przemieszczania się i pośpiech w sposób logiczny i spójny uzasadniają odniesione wskutek wypadku urazy – powierzchowny uraz podudzia i uszkodzenie łąkotki przyśrodkowej kolana prawego. Sąd Rejonowy częściowo oddalił powództwo, z uwagi na fakt, że za okres od 22 listopada 2018 r. do 10 grudnia 2018 r. odwołującemu przysługiwało wynagrodzenie zgodnie z art. 92 k.p.

Apelację od powyższego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych

(...)w W. zarzucając mu 1) błędną wykładnię prawa materialnego art. 57b ust. 1-3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w zw. z art. 3 ust. 1, art. 9 ust. 1, art. 21 ust. 1, art. 22 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, art. 110 k.p.a. w zw. z art. 16 k.p.a. w zakresie związania organu administracji publicznej treścią wydanej decyzji; 2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, w tym odnośnie oceny dokumentacji powypadkowej i ustalenia przyczyny zewnętrznej; 3) naruszenie przepisów postępowania (art. 233 § 1 k.p.c.) poprzez przekroczenie granicy swobodnej

oceny materiału dowodowego. Organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie w całości odwołania, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji pełnomocnik organu rentowego wskazał, że nie podziela stanowiska Sądu Rejonowego odnośnie do oceny stanu faktycznego i prawnego sprawy, bowiem zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy wypadkowej zasiłek chorobowy w wysokości 100% przysługuje za okresy niezdolności do pracy powstałej w czasie pracy lub w drodze z pracy do domu, a zgodnie z art. 3 ust. 1 ww. ustawy za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które nastąpiło w związku z pracą. Organ rentowy stwierdził, że protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy

z 10 grudnia 2019 r. zawiera stwierdzenia bezpodstawne w zakresie, w jakim pracodawca uznał zdarzenie za wypadek przy pracy, co znalazło wyraz w decyzji ZUS z 2 sierpnia 2019 r. w przedmiocie odmowy przyznania S. H. prawa do jednorazowego odszkodowania. Decyzja ta nie została zaskarżona do Sądu ani uchylona w inny sposób. W związku z powyższym, organ rentowy był związany powyższą, ostateczną, decyzją na podstawie art. 110 k.p.a. w zw. z art. 16 k.p.a. Art. 110 k.p.a. dotyczy sytuacji, gdy w nowej sprawie nie zmieniły się istotne elementy decyzji poprzednio wydanej wynikające z art. 107 k.p.a. tj. nadal występują te same strony, nie zmieniła się podstawa prawna decyzji, podmiot inicjujący nowe postępowanie domaga się rozstrzygnięcia odmiennego od tego, jakie zapadło w poprzedniej decyzji. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego czasowy i miejscowy związek wypadku z pracą sprowadza się do czasowego (zdarzenie nastąpiło w czasie pracy w znaczeniu prawnym) bądź miejscowego (zdarzenie nastąpiło w miejscu zakreślonym strefą zagrożenia stwarzanego przez pracę) powiązania przyczyny zewnętrznej doznanego uszczerbku na zdrowiu z faktem wykonywania przez pracownika określonych czynności. Łączy się zatem przyczyny doznanego uszczerbku na zdrowiu pracownika z wykonywaniem czynności zmierzających do realizacji zadań pracodawcy, do których pracownik zobowiązał się w umowie o pracę lub będących przedmiotem polecenia przełożonych, przy czym przez „zwykłe czynności” w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej należy rozumieć zarówno czynności wchodzące do samego procesu pracy, jak i związane z przygotowaniem i zakończeniem pracy oraz czynności niemające bezpośredniego związku z wykonywaniem pracy, ale które są prawnie i życiowo uzasadnione istotą stosunku pracy. Związek zdarzenia z pracą ulega zerwaniu wówczas, gdy pracownik w przeznaczonym na pracę czasie i miejscu wykonuje czynności tak bezpośrednio, jak i pośrednio niezwiązane z realizacją jego obowiązków pracowniczych i czyni to dla celów prywatnych (Uchwała SN z 7.02.2013 r. III UZP 6/12). Zmiana powyższej decyzji przez Sąd Rejonowy oznacza, że w obiegu prawnym pozostają rozstrzygnięcia wzajemnie wykluczające się. Ponadto zdaniem organu rentowego, ocena materiału dowodowego przeprowadzona przez Sąd Rejonowy narusza przepis art. 233 § 1 k.p.c., bowiem Sąd I instancji nie wyprowadził z określonego materiału dowodowego wniosków logicznie poprawnych zgodnych z doświadczeniem życiowym (apelacja k.85-86).

S. H. nie złożył odpowiedzi na apelację.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja była niezasadna.

Zaskarżony wyrok jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym materiale dowodowym jak i obowiązujących przepisach prawa. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady swobodnej ich oceny i w oparciu o zasadnie przyjęty stan faktyczny sprawy prawidłowo zastosował konkretnie przywoływane przepisy prawa materialnego. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany ani uchylenia.

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych koncentrowała się na błędnych w ocenie organu rentowego ustaleniach stanu faktycznego i analizie prawnej zdarzenia z 22 listopada 2018 r. w zakresie, w jakim Sąd Rejonowy uznał zdarzenie to za wypadek przy pracy.

Wbrew twierdzeniom organu rentowego, Sąd I instancji w sposób wszechstronny wyjaśnił okoliczności faktyczne związane z przedmiotem niniejszego postępowania, a wydając orzeczenie – dokonał prawidłowej oceny wiarygodności i mocy dowodów zebranych w jego trakcie, nie naruszając w żadnej mierze zasady swobodnej ich oceny, wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. stanowiącym, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Podkreślić należy, że kontrola instancyjna ogranicza się w tym przypadku tylko do zbadania poprawności logicznego rozumowania sądu I instancji.

W ocenie Sądu Okręgowego, skuteczny zarzut przekroczenia granic swobody w ocenie dowodów może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dzieje się tak w razie pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego (por. wyrok SN z 6.11.2003 roku, II CK 177/02, LEX nr 457755). Dla skuteczności zarzutu naruszenia swobodnej oceny dowodów nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest bowiem wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie Sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać jakie kryteria oceny dowodów naruszył Sąd przy ocenie konkretnych dowodów uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to dokonana ocena nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, można było wysnuć wnioski odmienne (postanowienie SN z dnia 23.01.2001 roku, IV CKN 970/00 LEX nr 52753; wyrok SN z dnia 27.09.2002 roku, II CKN 817/00, LEX nr 56906).

Organ rentowy nie przedstawił żadnej argumentacji, podważającej dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów, nie wskazuje w jakim zakresie przekroczona została swobodna ocena dowodów przez wypunktowanie braku logiki w ocenie dowodów czy sprzeczności z nich wynikających. Zdaniem zaś Sądu Okręgowego ustalenia stanu faktycznego zostały dokonane przez Sąd I instancji na podstawie jednoznacznego materiału dowodowego, w szczególności na podstawie zeznań odwołującego S. H.

i świadka M. G. – będącego w czasie wypadku przełożonym odwołującego. Obaj mężczyźni potwierdzili, że do zdarzenia doszło w trakcie (...), wskutek wykonywania przez ubezpieczonego czynności służbowych w kasynie, tj. odejścia od stołu gry i podejścia do okienka kasowego na prośbę klienta. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe okoliczności wskazują na to, że do zdarzenia doszło w miejscu pracy, w czasie pracy i w związku z wykonywanymi czynnościami służbowymi. Organ rentowy w toku postępowania przed Sądem I instancji nie przedłożył ani nie wskazał dowodów, które pozwoliłyby na dokonanie odmiennych ustaleń. Nie można bowiem

za taki dowód uznać uprzednio wydanej ostatecznej decyzji organu rentowego

w przedmiocie odmowy przyznania odwołującemu prawa do jednorazowego odszkodowania za wypadek przy pracy – ze względów, o których będzie mowa poniżej.

Zdaniem organu rentowego zdarzenie z 22 listopada 2018 r. nie było wypadkiem przy pracy, a powodem takiego twierdzenia organu rentowego jest stanowisko wyrażone przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)w W. w decyzji z 2 sierpnia 2019 r. odmawiającej prawa do jednorazowego odszkodowania. Zdaniem skarżącego, Sąd Rejonowy powinien był respektować wskazaną decyzję, aby nie dopuścić do sytuacji, gdy w obiegu prawnym pozostają dwa rozstrzygnięcia wzajemnie wykluczające się. Sąd II instancji stanowiska organu rentowego w tej mierze nie podzielił oceniając, że uzasadniająca je argumentacja, jest chybiona. Odnosząc się do niej należy odróżnić dwie kwestie, tj. moc wiążącą prawomocnej decyzji administracyjnej jako całości określonej gwarancji prawnej, od przesądzającego waloru poszczególnych przesłanek tworzących tę gwarancję. Pierwsza z tych kwestii nie budzi wątpliwości, oczywistym jest bowiem, że decyzja administracyjna stanowi dowód tego, co zostało w niej urzędowo zaświadczone, a wynika to z art. 244 § 1 k.p.c., który nadaje decyzji w postępowaniu cywilnym walor dokumentu urzędowego. Należy też wskazać, że zgodnie z art. 16 § 1 k.p.a. i art. 110 k.p.a. decyzje, od których nie służy odwołanie w administracyjnym toku instancji lub wnioski o ponowne rozpatrzenie sprawy są ostateczne, zaś organ administracji publicznej, który wydał decyzję jest nią związany od chwili jej doręczenia lub ogłoszenia, o ile kodeks nie stanowi inaczej. Wskazane przepisy oznaczają więc związanie danego organu wydaną przez ten organ decyzją w znaczeniu proceduralnym oraz to, że decyzja wywiera określony skutek w sferze uprawnień lub obowiązków adresata decyzji. W takim też sensie – stwierdzenia określonych

skutków prawnych w odniesieniu do konkretnego adresata – decyzja jest wiążąca dla innych podmiotów stosujących prawo, w tym sądów. Decyzja istnieje więc w obrocie prawnym jako skuteczna prawnie i sąd jest związany jej treścią (postanowienie Sądu Najwyższego z 3.07.2015 r., IV CSK 636/14). W niniejszej sprawie, niepodważalne jest zatem to, że S. H. nie uzyskał prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z 22 listopada 2018 r., co oznacza, że nie można w postępowaniu sądowym ustalić, że takie prawo mu przysługuje bądź przysługiwać powinno. Decyzja administracyjna z 2 sierpnia 2019 r., której odwołujący nie podważył w przewidzianym przepisami trybie, wiąże zatem w tym znaczeniu, że niepodważalny jest skutek prawny w postaci braku prawa odwołującego do jednorazowego odszkodowania.

Odnosząc się natomiast do drugiej kwestii, czyli prawnie wiążącego skutku jednej z materialnoprawnych przesłanek przyznania prawa na podstawie decyzji administracyjnej, nie można stwierdzić takiej oczywistości. Zgodnie z art. 104 § 2 k.p.a. decyzje rozstrzygają sprawę co do jej istoty. Decyzja administracyjna jako dokument urzędowy zaświadcza zatem o określonym stanie prawnym w sensie jednolitości przyznanego prawa, natomiast skutek ten nie rozciąga się na proces decyzyjny, a to właśnie w procesie decyzyjnym weryfikowane są przesłanki do urzędowego zaświadczenia o określonym stanie prawnym. Przesłanki materialnoprawne decyzji administracyjnej nie mają zatem prawnie wiążącej mocy i w zależności od okoliczności podlegają weryfikacji, czy to w innym postępowaniu administracyjnym, czy to w postępowaniu sądowym. Należy podkreślić, że nie ma normy prawnej narzucającej wiązanie okolicznościami stanowiącymi podstawę decyzji administracyjnej w przedmiotowo i podmiotowo innych postępowaniach. Na poparcie prezentowanego stanowiska należy przywołać poglądy wyrażone w uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego z 29 czerwca 1995r., II PZP 2/95, gdzie rozważano kwestię wiązania sądu powszechnego rozpoznającego sprawę o świadczenia z tytułu choroby zawodowej, decyzją inspektora sanitarnego stwierdzającą chorobę zawodową lub brak podstaw do jej stwierdzenia. Sąd Najwyższy uznał, że końcowym efektem postępowania administracyjnego oraz sądownoadministracyjnego jest decyzja administracyjna, a nie orzeczenie sądu administracyjnego. Nadanie przez doktrynę decyzji waloru prawomocności z uwagi na poddanie jej kontroli sądu administracyjnego nie nadaje takiej decyzji przymiotu prawomocności oraz wynikających stąd skutków, o których mowa w procedurze cywilnej. W odniesieniu do takiej decyzji nie występuje powaga rzeczy osądzonej w rozumieniu przepisów k.p.c. Brak bowiem przepisu przewidującego wiązanie sądu w ścisłym znaczeniu, jakim dla prawomocnych, skazujących wyroków karnych jest art. 11 k.p.c., który stanowi wyjątek od zasady samodzielnego ustalenia okoliczności faktycznych i ich prawnej oceny w postępowaniu cywilnym, gdy chodzi o ustalenie wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa. Jako przepis wyjątkowy nie może być interpretowany rozszerzająco. To z kolei oznacza, że sąd pracy i ubezpieczeń społecznych rozstrzygając o konkretnym roszczeniu z zakresu ubezpieczeń społecznych jest zobowiązany z mocy art. 3 § 2, art. 213, art. 234, art. 233 § 1 k.p.c. do wszechstronnego zbadania i rozważenia wszystkich istotnych okoliczności sprawy i w tej kwestii nie można przyjąć prejudykatu jedynie co do wyszczególnionej przesłanki, stanowiącej podstawę rozstrzygnięcia o prawie w decyzji administracyjnej (wyrok SN z 30.03.2017 r., II UK 41/16, LEX nr 2307125).

W konsekwencji powołanych poglądów orzecznictwa, racji nie ma skarżący wywodząc w apelacji, że Sąd Rejonowy orzekając w sprawie o zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego związany był tym, co wynika z uzasadnienia decyzji ZUS (...)w W. z 2 sierpnia 2019 r., a co było podstawową przesłanką odmowy przyznania jednorazowego odszkodowania. Jak już zostało wskazane, wymieniona decyzja, której S. H. nie podważył w przewidzianym przepisami trybie, wiąże w tym znaczeniu, że niepodważalny jest skutek prawny w postaci braku prawa odwołującego do jednorazowego odszkodowania. Nie wiążą natomiast elementy procesu decyzyjnego organu rentowego, w tym stanowisko o braku przyczyny zewnętrznej wypadku. W tym zakresie Sąd Rejonowy rozpoznając sprawę o zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego miał prawo, a zarazem obowiązek przeprowadzenia własnych ustaleń, w tym również w kwestii spełnienia przez zdarzenie z 22 listopada 2018 r. przesłanek wypadku przy pracy. Nie był w tej części związany tym, co organ rentowy przyjął w decyzji z 2 sierpnia 2018 r., tym samym nie naruszył żadnego z przepisów powołanych w apelacji.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że brak podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku, co prowadziło do oddalenia apelacji, o czym orzeczono na podstawie art. 385 k.p.c. zgodnie z sentencją wyroku.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Renata Gąsior SSO Dorota Michalska